

Kristen flicka söker 2:a centralt: om andra budordet

I kristna kretsar undviker man utropet ”HerreGud”. Det anses vara missbruk av Guds namn. Det står nämligen i bibeln: ”Du ska inte missbruka Herrens, din Guds, namn”. Det är det andra av de tio budorden. Det är en utmärkt tolkning: den är bekväm och den är lätt att åtlyda. Människor är ju bekväma av sig, även kristna. Det är inget att oja sig över, det är fullt naturligt. Om man bara håller sig till budorden så har man rent samvete och kan sova gott.

Bland tidningarnas hyresannonser kan man ibland läsa: ”Kristen flicka söker 2:a i centrum”, eller något snarlikt. Vad annonsen mellan raderna säger är att ”kristen flicka” innebär en garanti för att hon kommer att vara en god hyresgäst, en som inte stör, är aktsam och betalar sin hyra i tid, d.v.s. är bättre än andra. Härddraget säger formuleringen: ”jag är bättre än andra, för jag är kristen”. Vad är det annat än att missbruka Herrens, sin Guds, namn, d.v.s. att bryta mot det andra budordet?

Om vi i detta kan anse oss slagit fast att denna sorts missbruk – låt oss kalla det ”bättre-missbruket” – är betydligt grövre än att utropa ”HerreGud”, ”utropsmissbruket”, om vi till och med anser det senare i jämförelse vara försumbart, så kan vi också se att ”utropsmissbruket” tjänar det bestämda syftet att leda tanken bort från det egentliga missbruket, ”bättre-missbruket”. Detta i sig misstänkliggör dem som hävdar ”utropsmissbruket”. Är de rent av medvetet ute efter att leda tanken fel just för att själva obesvärat kunna ägna sig åt det grövre missbruket?

Vad talar för denna misstanke? Vilka fler yttringar har detta grövre missbruk av Guds namn? Det är inte ovanligt att församlingskamrater gynnar varandra när de kommer åt. Det förekommer visserligen inom alla sorts ”brödraskap”. Skillnaden är dock att det inte förekommer budord inom exempelvis filatelirörelsen, bordhockeyrörelsen eller rädda barnen. Där slipper man ifrån misstanken om hyckleri även om svågerpolitik kan vara nog så graverande.

Eftersom godhet, ärlighet, redbarhet m.fl. begrepp är centrala inom kristenheten vore det naturligtvis synnerligen graverande att samtidigt bete sig på helt motsatt sätt. Ändå sker det, och det sker inte sällan. Denna insikt gör det lättare att förstå hur viktigt det är att hävda ”utropsmissbruket” för dem som ägnar sig åt ”bättre-missbruket”. Dessa människor låter sig – eller vill åtminstone verka som att de låter sig – styras av Guds vilja. Nu har ju Gud förbjudit dem att ägna sig åt ”bättre-missbruket”. Därför är det synnerligen viktigt för dem att kunna bortse från detta och i stället hävda ”utropsmissbruket”. I belysning av ovanstående framstår de snarast som desperata och patetiska, vilket intryck ytterligare förstärks av att om Gud finns, och ter sig ungefär som den gängse kristna Guds bilden utmålar honom, så kan vi också vara vissa om att Gud skiter i om vi skulle utropa ”HerreGud”.